

- Κ'. Τί δήποτε τοὺς δαιμονία νόσφ κακουμένους, σατανιζομένους ὁ Εὐαγγελιστὴς ὀνομάζει; 116.
- ΚΑ'. Διὰ τί τοῦ Ἀδὰμ ἡμαρτηκός, καὶ τὸ τοῦ θανάτου δεξαμένου ἐπιτίμιον, ἐ τούτου παῖς μηδὲν ἡμαρτηκῶς τελευτᾷ; 120.
- ΚΒ'. Περὶ τοῦ, ὅτι οὐ μάχεται, κἂν τισι δοκῇ τὸ, «Εἰς κρίμα ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθα,» καὶ τὸ, «Οὐκ ἦλθον ἵνα κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σώσω τὸν κόσμον». 121.
- ΚΓ'. Εἰ τὸ ἐν κολάσει διενηκεῖ εἶναι πολλῶ χαλεπώτερον, (τοῦ γὰρ ἀλγιδόσι καὶ οὐδυναῖς κατατείνεσθαι τοῦ μηδὲν τοιοῦτον πάσχειν πολλῶ ἄμεινον), πῶς ὁ Θεὸς τοὺς ἐν ἁμαρτίαις, φασί, μέλλοντας τὸν βίον κατατρίβειν παρήγαγε, τὸ χεῖρον, ἢ τὸ ἄμεινον προσελόμενος; 125.
- ΚΔ'. Τί ἐστὶ τὸ, «Διηνοίχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί» καὶ πῶς ἡ παράβασις ἰσχὺν ἔσχε διανοίγειν ὀφθαλμούς; 132.
- ΚΕ'. Τί δήποτε Μωϋσῆς ἐν τῇ κοσμογονίᾳ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν μνήμην οὐ πεποιήται, καὶ τοι τοῦ Σωτῆρος λέγοντος, ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ταύτην ἐτοιμασθῆναι τοῖς δικαίοις; 133.
- ΚΣΤ'. Διὰ τί ἀόρατον τὴν γῆν ὁ Μωϋσῆς ὠνόμασεν; 137.
- ΚΖ'. Διὰ τί θηριόλωτα κρέα τοὺς ἀνθρώπους ἐσθίειν ἀποκωλύει; 140.
- ΚΗ'. Πῶς νοητέον τὸ, «Οὐκ ὀφθήσῃ κενὸς ἐναντίον μου;» 140.
- ΚΘ'. Πῶς οὐκ ἔστιν ἐναντίον τὸ λέγον, «Ἰδοὺ πάντα καλὰ λίαν», καὶ τὸ μετὰ ταῦτα ἐπιδιελεῖν, καὶ τὰ μὲν τῶν ζώων καθαρὰ λέγειν, τὰ δὲ ἀκάθαρτα; 141.
- ΚΙ'. Διὰ τί τῆς αἰρέσεως ἀφιστάμενος ὁ ἄνθρωπος τὸν βίον οὐκ ἔχων ἐπίμωμον πρὸς ἱερωσύνην ἀνέρχεται; ὁ δὲ κηλίδων σωματικῶν γεγονὸς υπεύθυνος, κἂν τῶν ἀθεμίτων ἀποστῇ πράξεων, πρὸς τὸ τῆς ἱερωσύνης τέλος οὐκ ἀνάγεται; 145.
- ΚΑΑ'. Ἐπὶ τίνος παραλαμβάνεται παρὰ τοῖς ἱεροῖς ἡμῶν λογίοις ἡ τοῦ ἀπεκρίθη φωνή; αὐτὴ τε καὶ τὰ παρὰ ταύτην ἐκ τῆς αὐτῆς σχηματιζόμενα λέξεως; 148.
- ΚΑΒ'. Τί δήποτε πρὶν διανοηθῆναι τὸν Ἰωσήφ ἀπολύσαι τὴν Μαρίαν, μὴ ἐπέστη ὁ ἄγγελος αὐτὴν προαναστέλλων τὴν μελέτην, ἀλλ'

- ὅτε πρὸς τὴν πράξιν ἀπὸ τῆς μελέτης κατέβη, τότε κωλύων ἐρίσταιται; καὶ διὰ τί τὴν Παρθένον γυναῖκα λέγει τοῦ Ἰωσήφ; 164.
- ΚΓ'. Τί σημαίνει τὸ, «Ἰδοὺ Ἀδὰμ γέγονεν ὡς εἰς ἐξ ἡμῶν, τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρὸν;» 168.
- ΚΔ'. Πῶς θελητός τε καὶ ἀθέλητος τῷ Πατρὶ ὁ θάνατος λέγοιτ' ἐν εἶναι τοῦ Χριστοῦ; καὶ πῶς πάλιν ὁ αὐτὸς συνέλθοι τῷ πονηρῷ θελητός, τε ἅμα εἶναι καὶ ἀθέλητος; 173.
- ΚΕ'. Τίνος ἡ φωνὴ ἡ λέγουσα; «Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονε,» πότερον τοῦ συγγραφέως, ἢ τοῦ ἀρχαγγέλου; 189.
- ΚΣΤ'. Τίνος ἐνεκα γεννηθεὶς ὁ Χριστὸς συνεχώρησε δι' αὐτὸν τὴν ἀναίρεσιν προελθεῖν τῶν νηπίων; 192.
- ΚΖ'. Πῶς λέγοντες Θεὸν μὲν ἕνα, τρεῖς δὲ ὑποστάσεις, καὶ τὸν Πατέρα λέγομεν Θεόν, καὶ τὸν Υἱὸν κατ' αὐτὸν Θεόν, καὶ τὸ Πνεῦμα ὡσαύτως; Θεότητα δὲ λέγοντες μίαν καὶ τρεῖς ὑποστάσεις, οὐκ ἐτι δυνάμεθα λέγειν οὔτε τὸν Πατέρα θεότητα, οὔτε τὸν Υἱόν, οὔτε τὸ Πνεῦμα, ἀλλ' ἅμα τὰ τρία; 197.
- ΚΗ'. Εἰ τοῦ αὐτοῦ αἵτιον πρόεσιν ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, πῶς οὐχὶ τὴν τῶν ἀδελφῶν ἀναδέξονται κλήσιν, καὶ τὴν τοῦ Υἱοῦ προσηγορίαν ὑπέλθοι τὸ Πνεῦμα; 205.
- ΚΘ'. Εἰ τὸ βάπτισμα Ἰωάννου ἄφεςιν ἁμαρτιῶν, ὡς ὁ ἱερὸς Λουκᾶς ἀναγράφει, παρείχε, τίς ἡ πρὸς αὐτὸ τοῦ δεσποτικοῦ διαφορά; 212.
- Α'. Πῶς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν λέγοντος; «Οὐχὶ δύο στρουθία ἄσφαριον πωλεῖται, καὶ ἐν ἐξ αὐτῶν οὐ πεσεῖται ἄνευ τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν Οὐρανοῖς,» Παῦλος ὁ τὸν Χριστὸν ἔχων λαλοῦντα ἐν ἑαυτῷ φησι; «Μὴ τῶν βοῶν μέλει τῷ Θεῷ;» Ἀντιφθέγγεσθαι γὰρ ἡ τοῦ μαθητοῦ πρὸς τὸν διδάσκαλον φαντασίαν παρέχεται φωνή. 221.
- ΑΑ'. Πῶς νοητέον τὸ, «Δύναται ὁ Θεὸς καὶ ἐκ τῶν λίθων τούτων ἐγείρει τέκνα τῷ Ἀβραάμ;» 228.
- ΑΒ'. Τί δηλοῖ, «Οὗ τὸ πτύον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ» καὶ τὰ ἐξῆς; 229.
- ΑΓ'. Πῶς τῆς Θεομηνίας τῆς περὶ τὸν Κορὲ, καὶ Δαθάν, καὶ Ἀβεϊρῶν γεγεννημένης, καὶ δέον τὸ ἄλλο πλήθος κατεπτηχότας καὶ τὸν περὶ τὴν ψυχὴν κίνδυνον δεδιότας, τό τε